FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. G. JACOBS

fremsat den 23. marts 1994 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Kongeriget Spanien har her anlagt sag til prøvelse af en beslutning, hvorved Kommissionen fastslog, at Spanien har ydet statsstøtte i strid med traktatens artikel 92 og 93. Den omtvistede beslutning er Kommissionens beslutning af 4. november 1992 om den støtte, som den spanske regering har ydet til virksomheden Merco (fødevareindustrien) [1]. De problemer, der omtvistes i sagen, svarer på visse punkter til dem, tre andre sager vedrører, nemlig de forenede sager C-278/92, C-279/92 og C-280/92 (Sml. I, 1994, s. 4103), hvor Spanien også har anlagt sag til prøvelse af Kommissionens beslutninger om statsstøtte, og hvor retsmødet fandt sted samme dag som i den foreliggende sag.

Faktiske omstændigheder

2. Den offentlige virksomhed Mercorsa (Mercados en Origen de Productos Agrarios) blev oprettet af det spanske Landbrugsministerium i 1972. I 1987 skiftede den navn til Merco. På det tidspunkt, hvor den anfægtede beslutning blev vedtaget, var virksomhedens offentlige aktionærer Patrimonio del Estado (henhørende under Finansministeriet) med en kapitalandel på 69,3% og FORPPA (Fondo para la Ordenación y Regulación de la Producción y de los Precios Agrarios, et offentligt organ henhørende under Landbrugsministeriet), som havde en kapitalandel på 30,7%.

3. Merco's virksomhed bestod i afsætning af landbrugsprodukter. Virksomheden havde en kapital på 8,782 mia. PTA og 900 ansatte. Virksomheden drev 55 indkøbscentre, der lå på de produktionssteder, som markedsførte landbrugsprodukter i Spanien og i udlandet.

4. I 1990 androg virksomhedens omsætning ca. 71 mia. PTA. Den var således blandt de betydeligste i Spanien. De største afdelinger af virksomheden omfattede følgende områder: frugt og grønsager, olivenolie, korn og frø samt olieholdige planter og bomuld.

* Originalsprog: engelsk.
1 — EFT 1993 L 55, s. 54.

5. Ifølge en revisionsberetning (for regnskabsåret 1990), som Price Waterhouse udarbejdede i 1991, havde Merco i 1990 et underskud på over 8,727 mia. PTA, hvortil kom underskuddene fra de foregående regnskabsår, som androg ca. 9,8 mia. PTA. Pr. 31. december 1990 beløb virksomhedens samlede underskud sig således til over 18 mia. PTA.

6. Efter at have modtaget en klage anmodede Kommissionen ved telexmeddelelser af 20. december 1990 og 23. april 1991 den spanske regering om at give nærmere oplysninger om en støtte, som Spanien hævdedes at have ydet Merco i form af et kapitalindskud på 5,9 mia. PTA.

7. Ved skrivelse af 27. maj 1991 bekræftede den spanske regering, at der i 1990 i henhold til en beslutning truffet af virksomhedens to offentlige aktionærer, Patrimonio del Estado og FORPPA, var blevet betalt et beløb på 5,9 mia. PTA til Merco i form af et kapitalindskud.

8. Ud fra de oplysninger, Kommissionen rådede over, fandt den, at kapitalindskuddet på 5,9 mia. PTA var statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92, stk. 1, og besluttede at indlede proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2.

9. Under den administrative procedure anførte den spanske regering i de bemærkninger, der var indeholdt i dens skrivelse af 4. oktober 1991, at kapitalindskuddet på 5,9 mia. PTA ikke var statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 92. Efter regeringens opfattelse var den beslutning, virksomhedens offentlige aktionærer havde truffet, baseret på økonomiske kriterier, idet den spanske regering havde besluttet at omstrukturere virksomheden og begrænse dens aktiviteter til de områder, der var rentable.

10. Omstruktureringen bestod dels i, at afdelingen »olie« blev nedlagt, dels i, at der blev foretaget et kapitalindskud på 5,9 mia. PTA. Afdelingen »olie« var årsag til en stor del af virksomhedens rentabilitetsproblemer. I 1990 havde afdelingen påført virksomheden et tab på ca. 2,022 mia. PTA.

11. De spanske myndigheder anførte, at uanset om kapitalindskuddet måtte antages at være statsstøtte, var det under alle omstændigheder foreneligt med fællesmarkedet, idet et økonomisk tilskud var nødvendigt med henblik på, at planerne om at begrænse virksomhedens aktiviteter gennem nedlægning af afdelingen »olie« kunne få den fornødne virkning. Da den pågældende afdelings aktiviteter i det væsentlige var koncentreret i mindre udviklede regioner, måtte støtten antages at være forenelig med fællesmarkedet i medfør af traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c).

12. Den spanske regering indrømmede imidlertid, at kapitalindskuddet på 5,9 mia. PTA ikke var tilstrækkeligt til at sikre Merco's rentabilitet fremover, og at der måtte foretages andre reformer, navnlig med hensyn til virksomhedens finansielle opbygning.

13. I artikel 1 i den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at den støtte, der var ydet Merco i form af et kapitalindskud på 5,9 mia. PTA, var ulovlig, idet den var ydet i strid med de i traktatens artikel 93, stk. 3, fastsatte procedurer og regler. I artikel 1 præciseres det endvidere, at støtten også var uforenelig med fællesmarkedet, jf. artikel 92, stk. 1, idet den ikke opfyldte betingelserne i artikel 92, stk. 3.

14. I henhold til beslutningens artikel 2 skulle Kongeriget Spanien ophæve den i artikel 1 omhandlede støtte og pålægge Merco at tilbagebetale beløbet inden to måneder fra meddelelsen af beslutningen. I artiklen hedder det også, at tilbagebetalingen skal ske i overensstemmelse med de i national lovgivning fastsatte procedurer og bestemmelser.

15. Ifølge beslutningens artikel 3 skulle den spanske regering inden to måneder fra meddelelsen af beslutningen meddele Kommissionen, hvilke foranstaltninger den havde truffet for at efterkomme beslutningen.

16. Kongeriget Spanien har fremført fire anbringender til støtte for søgsmålet. Jeg vil undersøge dem ét efter ét.

Første anbringende — spørgsmålet, om der er tale om støtte

17. Med det første anbringende har Kongeriget Spanien gjort gældende, at efter de kriterier, Domstolen har lagt til grund i sin praksis, var kapitalindskuddet ikke støtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1. Domstolen har således fastslået, at med henblik på at afgøre, om en tilførsel af kapital har karakter af statsstøtte, er et relevant kriterium virksomhedens muligheder for at rejse de omtalte beløb på det private kapitalmarked, og om en privat selskabsdeltager ville have foretaget et sådant kapitalindskud [2]. I en anden sag lagde Domstolen som kriterium til grund, om en privat investor, der arbejder under normale markedsøkonomiske forhold, ville have foretaget de omhandlede finansielle dispositioner [3]. Ved anvendelsen af de nævnte kriterier har Kommissionen ifølge den spanske regering undladt at tage en afgørende omstændighed i betragtning, nemlig dispositionens formål.

2 — Jf. dom af 10.7.1986, sag 40/85, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 2321, præmis 13.

3 — Jf. dom af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 959, præmis 29.

Det var ikke at holde virksomheden kunstigt i live, men tværtimod på de mest lempelige vilkår at fremme nedlæggelsen af en af dens afdelinger, nemlig afdelingen »olie«, som udgjorde ca. 50% af dens samlede aktiviteter. Det var derfor ikke relevant at se kapitalforhøjelsen i lyset af et ønske om at opretholde alle virksomhedens aktiviteter som helhed.

18. Den spanske regering har også anført, at en nærmere analyse af de regnskaber, der var vedlagt stævningen, viser, at den kapitalforhøjelse, den anfægtede beslutning vedrører, har bevirket, dels »at selskabets aktiver har kunnet bevares« [4], hvilket ellers ikke ville have været muligt, dels at store dele af gældsforpligtelserne over for mindre landbrugere kunne indfries. Deres eksistens kunne være bragt i fare, hvis gælden ikke var blevet betalt.

19. Af de grunde, Kommissionen har fremført i svarskriftet, har jeg svært ved at se, at formålet med dispositionen var at nedlægge afdelingen »olie«. Kapitalindskuddet fandt sted i 1990, mens beslutningen om at nedlægge afdelingen »olie« ifølge den spanske regerings egne oplysninger først blev truffet i 1991. Endvidere meddelte de spanske myndigheder ved skrivelse af 20. marts 1992 Kommissionen, at Merco ønskede at bringe sine aktiviteter inden for dette område til ophør den 30. marts 1992. Kommissionen har også fremhævet, at ingen af de formål, den spanske regering nu tillægger kapitalindskuddet, blev omtalt under den administrative procedure. Efter min opfattelse følger det heraf, at formålet med dispositionen ikke, som den spanske regering nu hævder, var at fremme nedlæggelsen af en del af Merco's aktiviteter, men derimod at holde Merco i live i endnu en periode og udskyde den skæbnesvangre dag, hvor virksomheden måtte ophøre.

20. For så vidt angår den spanske regerings argumenter om, at selskabets aktiver har kunnet bevares, og at der har kunnet indfries gældsforpligtelser over for mindre landbrugere, er det også her betegnende, at de spanske myndigheder ikke omtalte disse omstændigheder under den administrative procedure. Kommissionen har også anført, at den spanske regering ikke har ført bevis for, at der er sammenhæng mellem kapitalforhøjelsen og bevarelsen af aktiverne. De regnskaber, der er vedlagt som bilag til stævningen, underbygger heller ikke, at der skulle være en sådan sammenhæng. Med hensyn til betalingen af gældsforpligtelser har Kommissionen anført, at sådanne forhold ikke er relevante ved afgørelsen af, hvilken holdning en privat investor ville have indtaget. Kommissionen har endvidere oplyst, at Merco's årsregnskab blev afsluttet pr. 31. december 1990 og blev fremsendt til Kommissionen af en tredjemand. Det fremgår af regnskabet, at de fleste af Merco's kreditorer ikke var mindre landbrugere: Størstedelen af virksomhedens gæld var ikke kommercielt betinget (5,220 mia. PTA), men

4 — Betydningen af dette udtryk er ikke ganske klar; den fremgår heller ikke af de dokumenter, der er vedlagt som bilag til stævningen.

gældsforpligtelser over for kreditinstitutter (21,511 mia. PTA).

21. I replikken har den spanske regering kun i meget begrænset omfang søgt at imødegå denne overbevisende gendrivelse af dens argumenter. I replikken har regeringen blot omtalt to forhold: for det første, at bevarelsen af virksomhedens aktiver og indfrielsen af gældsforpligtelser over for mindre landbrugere er gennemført, og for det andet, at den afvikling af Merco's aktiviteter, der som anført af regeringen blev indledt i 1990, på nuværende tidspunkt (det vil sige i maj 1993) praktisk taget er afsluttet. Uanset om disse bemærkninger er korrekte, er de ikke en imødegåelse af Kommissionens argumenter. Spaniens første anbringende må efter min opfattelse derfor forkastes.

Andet anbringende — påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne

22. Med det andet anbringende har Spanien bestridt Kommissionens bemærkning om, at støtten kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. I henhold til artikel 92, stk. 1, er kun sådan støtte forbudt, som »fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner ... i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

23. I den anfægtede beslutning har Kommissionen med hensyn til spørgsmålet om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne blot lagt vægt på, at alle de landbrugsprodukter, Merco afsatte, var genstand for samhandel mellem medlemsstaterne. Kommissionens beslutning indeholder en statistisk oversigt, der viser omfanget af samhandelen mellem Spanien og de øvrige medlemsstater med hensyn til de forskellige kategorier af produkter. Kommissionen fastslog i beslutningen, at såfremt en økonomisk støtte, som ydes af offentlige myndigheder, forstærker den konkurrencemæssige stilling for visse virksomheder i forhold til de virksomheder inden for Fællesskabet, som konkurrerer med dem, må støtten antages at påvirke sidstnævnte virksomheder. Dette gælder ikke mindst, når forholdet som i den konkrete sag er det, at støtten har medført en styrkelse af økonomien for en virksomhed, der, stadig ifølge Kommissionen, normalt burde være ophørt.

24. Den kritik, Spanien på det punkt har rettet mod den anfægtede beslutning, er i det væsentlige en logisk følge af det første anbringende. Ifølge den spanske regering kan det kapitalindskud, sagen drejer sig om, ikke antages at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, idet virkningen ikke, som hævdet af Kommissionen, har været at opretholde Merco's aktiviteter, men at nedlægge de aktiviteter, der var årsag til Merco's problemer. Efter den spanske regerings opfattelse kan det vanskeligt hævdes, at nedlæggelsen af en virksomhed eller en del af den forvrider konkurrencen ved at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, når virkningen af, at en virksomhed nedlægger en af sine afdelinger, netop er, at de øvrige virksomheder på markedet kan erobre dennes markedsandel.

25. I svarskriftet har Kommissionen på ny bestridt, at kapitalforhøjelsen har været et led i en plan om at nedlægge afdelingen »olie«. I replikken har Spanien blot gentaget, at formålet med kapitaltilførslen var at indfri udestående gældsforpligtelser med henblik på at nedlægge virksomhedens aktiviteter inden for området »olie«.

26. Efter min opfattelse følger svaret på det andet anbringende af svaret på det første. Under alle omstændigheder er Kommissionens begrundelse på det punkt, som den spanske regering ikke udtrykkeligt har fundet utilstrækkeligt, rimelig efter de konkrete omstændigheder. Virkningen af — for slet ikke at tale om formålet med — kapitaltilførslen har været, at Merco kunne fortsætte sine kommercielle aktiviteter, og henset til omfanget af virksomhedens aktiviteter måtte det med rimelighed antages, at der ville indtræde en påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne.

27. Den spanske regering har i den forbindelse henvist til dommen i Intermills-sagen, hvor Domstolen fastslog, at »afviklingen af tidligere gæld, hvis formål er at redde virksomheden, ikke nødvendigvis indvirker på samhandelsvilkårene ... såsom når foranstaltningen ledsages af en omstruktureringsplan« [5]. Domstolen undersøgte imidlertid ikke her påvirkningen af samhandelen eller forvridningen af konkurrencen som omhandlet i artikel 92, stk. 1, men om en støtte var i strid med den fælles interesse som omhandlet i artikel 92, stk. 3, litra c). I den foreliggende sag har Kommissionen desuden fastslået, at den spanske regering ikke havde fremlagt en tilfredsstillende omstruktureringsplan, hvilket ville have været nødvendigt for, at en sådan støtte kunne godkendes i medfør af artikel 92, stk. 3. Dette problem kan derfor undersøges i forbindelse med det tredje anbringende, hvorved der er rejst det spørgsmål, om støtten er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 92, stk. 3.

28. Af de ovenfor anførte grunde må den spanske regerings andet anbringende efter min opfattelse forkastes.

Tredje anbringende — anvendelse af artikel 92, stk. 3

29. Spanien har anført, at den omtvistede kapitaltilførsel falder ind under anvendelses-

5 — Dom af 14.11.1984, sag 323/82, Intermills mod Kommissionen, Sml. s. 3809, præmis 39.

området for traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c). Artikel 92, stk. 3, bestemmer:

»Som forenelig med fællesmarkedet kan betragtes:

a) støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse

b) ...

c) støtte til fremme af udviklingen i visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke hindrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse ...«

udløst en krise, som ville have ført til økonomisk sammenbrud for mange af dem, ligesom det ikke fremover ville have været muligt at fremme udviklingen af visse regioner og sektorer. Dispositionen var derfor efter den spanske regerings opfattelse omfattet af anvendelsesområdet for artikel 92, stk. 3, litra a) og c).

31. For mig at se kan svaret på disse argumenter findes i selve beslutningen. Heri hedder det bl.a.:

»Heller ikke de i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), nævnte undtagelsesbestemmelser, som vedrører støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse områder, finder anvendelse på den pågældende støtteforanstaltning

30. Spanien har anført, at en lang række af Merco's aktiviteter udøvedes i landets mindst udviklede områder, som kunne gøre krav på regional støtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a) og c). Med kapitaltilførslen blev det lettere at begrænse virksomhedens aktiviteter, og man undgik de værste konsekvenser. Manglende indfrielse af gældsforpligtelserne over for de mindre landbrugere ville have

... selv om Merco har kunnet udøve en del af sine aktiviteter i områder, hvortil der kan ydes regionalstøtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a) og c), blev den omhandlede støtte ikke ydet i henhold til et regionalstøtteprogram, men på grundlag af *ad hoc*-beslutninger truffet af den spanske regering, og den havde form af skønsmæs-

sige, vilkårligt gennemførte kapitalforhøjelser.

Men selv om den omhandlede støtte kunne betragtes som regionalstøtte, ville den ikke kunne anerkendes som forenelig med det fælles marked i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a) og c), da støtteforanstaltninger, som iværksættes i henhold til bestemmelserne i denne artikel, skal fremme den langsigtede udvikling af regionen uden at få uacceptable negative virkninger for konkurrencen inden for Fællesskabet; det ville i det foreliggende tilfælde betyde, at støtten skulle have bidraget til at gøre virksomheden rentabel, hvilket, så vidt Kommissionen kan vurdere ud fra de foreliggende oplysninger, ikke er tilfældet for Merco ...«

32. I den anfægtede beslutning har Kommissionen også fastslået, at »i betragtning af, at støtten ... er blevet anvendt til at udligne tab og mindske gælden, at den ikke var knyttet til et tilfredsstillende omstruktureringsprogram, og at den har kunnet påvirke konkurrencen i Fællesskabet i negativ retning, idet virksomheden har bevaret sin konkurrenceevne takket være en kunstig forbedring af sin økonomiske situation, er den ikke forenelig med det fælles marked«. Kommissionen har endelig bemærket, at den kun undtagelsesvis kan godkende støtte til omstrukturering. Støtte af denne art skal være knyttet til en egentlig omstruktureringsplan og kan kun bevilges, når det kan bevises, at bevarelsen af en virksomhed og genoprettelsen af dens rentabilitet tjener Fællesskabets interesser bedst muligt.

33. Efter min opfattelse kan der ikke rejses kritik af Kommissionens beslutning på disse punkter.

34. I svarskriftet har Kommissionen henvist til beslutningen og blot tilføjet, at den omstændighed, at virksomheden ophørte med sine aktiviteter inden for området »olie«, ikke bidrager til udviklingen af de pågældende regioner. Spanien har ikke fremført yderligere bemærkninger i replikken, og efter min opfattelse kan Kommissionens beslutning ikke anfægtes på det punkt.

Fjerde anbringende — forpligtelse til at tilbagesøge støtten

35. Den spanske regering har anført, at den anfægtede beslutning ikke kan efterkommes, for så vidt som den indeholder en forpligtelse til at tilbagesøge støtten, eftersom selskabet er trådt i likvidation, hvilket de spanske myndigheder meddelte Kommissionen ved skrivelser af 1. og 31. juli 1992, og at ingen af dets aktiviteter fortsat består, eftersom det administreres af en direktør, som udelukkende varetager de sidste opgaver i forbindelse med afviklingen. Ifølge Kommissionen må Spanien i det mindste kunne

kræve de udbetalte beløb tilbagebetalt helt eller delvis, nemlig som kreditor i boet.

36. Efter min opfattelse må spørgsmålet om gyldigheden af Kommissionens beslutning vurderes i lyset af de omstændigheder, hvorunder den blev vedtaget. For mig at se er det i den forbindelse uden betydning, om efterfølgende begivenheder gør det vanskeligere eller måske endda umuligt at gennemføre beslutningen [6]. For så vidt angår den foreliggende sag er jeg ikke i tvivl om, at støtten er ydet ulovligt, både fordi Spanien ikke har overholdt de procedurer og regler, der er fastsat i traktaten, og fordi Spanien har handlet i strid med materielle bestemmelser i traktaten. Lige så klart er det, at Kommissionen med rette har krævet støtten tilbagebetalt.

37. Jeg vil gerne tilføje, at den foreliggende sag belyser et generelt problem i forbindelse med gennemførelsen af traktatens bestemmelser om statsstøtte. I dommen i Boussac-sagen [7] udtalte Domstolen, at såfremt en medlemsstat ikke har overholdt de procedurer og regler, der er fastsat i traktaten, kan Kommissionen vedtage en midlertidig beslutning, hvorefter medlemsstaten pålægges at suspendere udbetalingen af støtten og tilstille Kommissionen alle de fornødne oplysninger. Når medlemsstaten efterkommer Kommissionens pålæg, er Kommissionen forpligtet til at undersøge, om støtten er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen kan ikke, som den havde gjort gældende, pålægge medlemsstaten at tilbagesøge støtten, blot fordi den ikke har overholdt traktatens procedurer og regler.

38. Domstolen bestræbte sig således på at forlige to modsatrettede hensyn i lyset af, at visse medlemsstater i gentagne tilfælde ikke havde overholdt de forpligtelser, der i traktaten er fastsat med hensyn til underretning om påtænkt statsstøtte. Hvis Domstolen på den ene side havde fulgt Kommissionens synspunkt, ville støtte kunne forbydes på grund af formelle fejl, selv om den kunne være forenelig med fællesmarkedet. På den anden side kunne Domstolen ikke lægge til grund, at Kommissionen, såfremt der foreligger en støtte, der er ydet i strid med procedurereglerne, har de samme rettigheder og forpligtelser som i tilfælde af en forskriftsmæssigt meddelt støtte. En sådan fortolkning ville føre til en begunstigelse af en tilsidesættelse fra medlemsstaternes side af traktatens artikel 93, stk. 3, der dermed ville miste sin tilsigtede virkning [8].

39. Den løsning, Domstolen nåede frem til, nemlig at anerkende, at Kommissionen har beføjelse til at pålægge medlemsstaten at suspendere støtten, og at Kommissionen samtidig skal foretage en undersøgelse af, om støtten er forenelig med fællesmarkedet, kan være hensigtsmæssig i tilfælde af, at støtten kun delvis er blevet udbetalt. Såfremt hele støttebeløbet allerede er blevet udbetalt, er beføjelsen til at pålægge medlemsstaten at suspendere udbetalingen selvfølgelig uden mening, og Kommissionens forpligtelse til at fortsætte undersøgelsen af, om støtten er forenelig med fællesmarkedet, og medlemssta-

6 — Jf. præmis 58-63 i den ovenfor i fodnote 3 nævnte dom i sagen Belgien mod Kommissionen.

7 — Dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307.

8 — A.st., præmis 11.

tens mulighed for efterfølgende at anfægte beslutningen — hvor spinkelt grundlaget herfor end måtte være — under en sag for Domstolen, inden det definitivt fastslås, at medlemsstaten har pligt til at tilbagesøge støttebeløbet, kan i visse tilfælde gøre en sådan forpligtelse illusorisk. Tilbagesøgningen kan på det tidspunkt i praksis være umulig. Efter min opfattelse ville det være at foretrække, at såfremt en medlemsstat ikke overholder underretningsforpligtelsen, skal Kommissionen have beføjelse til øjeblikkeligt at pålægge staten at tilbagesøge støtten. Argumentet om, at dette kunne føre til pålæg om tilbagesøgning af støtte, som kunne være forenelig med fællesmarkedet, kan ikke tillægges særlig vægt. Medlemsstaterne kunne undgå, at problemet opstod, netop ved at overholde deres underretningsforpligtelse [9].

40. Både i den foreliggende sag og i de forenede sager C-278/92, C-279/92 og C-280/92 kunne en række af de problemer, der er opstået, være undgået, såfremt Spanien havde overholdt sine forpligtelser i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3.

Forslag til afgørelse

41. Af de anførte grunde skal jeg foreslå Domstolen at

1) frifinde sagsøgte

2) dømme Kongeriget Spanien til at betale sagens omkostninger.

9 — Jf. mit forslag til afgørelse i Boussac-sagen (omtalt ovenfor i fodnote 7), punkt 42.